

GEBROKEN WATERBAKKEN

Laten we bidden.

Here, nu geloven we. Wij geloven in de Zoon van God, en hierdoor aanvaardden wij eeuwig leven door Hem. Nu, wij zijn weer bijeengekomen, vanmiddag, of vanavond, voor nog een dienst, U vertrouwend voor de boodschap, en voor wat U ons vanavond zult vertellen. Wij geloven U, Here, en wij wachten op U. En U zei: “Zij die op de Here wachten, zullen hun kracht vernieuwen; zij zullen opvaren met vleugels als een arend.” En wij bidden, God, dat U ons vanavond die opvarende kracht wilt geven, terwijl wij op U wachten.

² We danken U voor deze mensen, en voor wat zij voor U betekenen en wat zij voor mij betekenen. Ik dank U ervoor, Vader. Zij zijn Uw juwelen. En ik bid, God, dat vanavond U Uzelf zult manifesteren op de wijze aan hen die zij nodig hebben. Als er hier zieken zijn, mogen zij genezen worden. Als er een twijfel in iemands gedachten is, helder het op, Here. En geef ons gewoon van Uw tegenwoordigheid en Uw zegeningen, want wij hebben ze nodig, Here. U bent onze algenoegzaamheid. En zonder U kunnen we niets doen.

³ We bidden dat U onze dankzegging zult ontvangen voor alles wat U hebt gedaan. In de Naam van Jezus Christus zien wij uit naar Uw zegeningen. Amen.

U mag gaan zitten.

⁴ En . . . wel, het is gewoon een—een beetje koeler hierbinnen deze zondagavond dan het afgelopen zondagavond was. We zijn erg dankbaar aan onze broeders die zo trouw gewerkt hebben om dit erin te krijgen. Ik ken twee of drie van hen. Broeder Mike Egan, als ik daar achterin kijk, en ik . . . broeder Mike en broeder Sothmann, broeder (ik geloof) Roy Roberson en broeder Wood en hun allen, ze waren hier gewoon aan het zwoegen, proberend het erin te krijgen zodat we deze Boodschap nu konden hebben, of vandaag. We zijn dus dankbaar.

⁵ Nu, volgende zondagochtend, zo de Here wil, wil ik een genezingsdienst hebben, met gebeden voor de zieken. En we zullen het bestemmen voor een genezingsdienst, zo de Here wil.

⁶ Ik merkte vanmorgen dat er een stapel zakdoeken hier ligt. Ik heb voor ze gebeden. En ik . . . terwijl u aan het bidden en zingen was, bad ik voor de zakdoeken; en dan zijn er meer hier vanavond. Dus we—we geloven dat God de zieken geneest. Zoveel geweldige getuigenissen, van genezing, onder ons, en over de hele wereld, en we zijn hier dankbaar voor.

7 En ik dacht, volgende zondag, omdat ik voor een tijdje weg moet, en we ons zoveel bezig hebben gehouden met alleen het onderwijzen en van de Boodschap, dat ik dacht dat het een goede zaak zou zijn als we een—een genezingsdienst hadden, voor de zieken baden. En we vertrouwen erop dat God ons een geweldige tijd zal geven.

8 Nu, velen van u moeten vanavond vele kilometers rijden. Dus ik sprak tegen groepjes daar in de—de Blue Boar Cafeteria vandaag, waar ik aan het lunchen was. Vele fijne mensen, ik kreeg de gelegenheid hun handen te schudden en met ze te praten, mensen die ik nog nooit eerder ontmoet heb, die hier naar de kerk komen. En ik ben dankbaar voor zulke vrienden, en ik wil elk en ieder van u bedanken. Sommigen van hen die bramen hebben geplukt en ze ons hebben gebracht. En één die ons een pot stroop of melasse bracht, geloof ik dat het was, en—en gewoon dingen. U weet niet wat dat betekent. En 's morgens kom ik en ga het huis uit, soms . . . er . . .

9 Onlangs 's morgens was er een broeder daar die heel slecht af was, had geen kleren en zo, wilde dat ik hem wat kleren ging halen. Ik ging eruit en ik struikelde bijna over een emmer bramen die daar stond. Ik zei: “Hebt u deze bramen meegebracht?”

10 En hij zei: “Nee, had er niets mee te maken. Ik was hier voor het licht werd en ze stonden hier toen al.” En het was mijn goede broeder Ruddell die ze naar me had gebracht. En dus, die dingen waardeer ik zeker.

11 Billy Paul deelde me net een paar ogenblikken geleden mee dat er onder deze samenkomst vanavond, ze een offer hadden opgehaald, dat, voor mij. Ik—ik dank u daarvoor. Ik wilde niet dat u dat deed. Ik—ik waardeer gewoon uw inspanningen enzovoort, maar dat was niet nodig. En, maar de Here zegene u. Weet u, weet u, de Bijbel zei: “In zoverre u het aan de minste van deze hebt gedaan, hebt u het aan Mij gedaan.”

12 Nu, ik heb nogal openhartig tot u gesproken over de Boodschap. En ik . . . Sommige mensen zouden de indruk kunnen hebben dat—dat ik denk dat Jezus in de ochtend zal komen of vanavond. Dat denk ik ook. Nu, ik zeg niet dat Hij dat zal. En dan, misschien komt hij ook niet in, volgende week; en het zou volgend jaar kunnen zijn, het zou over tien jaar kunnen zijn. Ik weet niet wanneer Hij komt. Maar er is één ding dat ik wil dat u altijd in gedachten houdt: wees elk ogenblik of uur klaar. Zie? Dat als Hij niet vandaag komt, Hij hier misschien morgen zou zijn. Dus hou dat gewoon in uw gedachten, dat Hij komende is.

13 En ik weet niet op welk moment mijn laatste uur op deze aarde zal zijn; en niemand van ons weet dat. En er is geen van ons die weet wanneer Hij komt. Hij weet het Zelf zelfs niet, volgens Zijn eigen Woorden; Hij zei: “De Vader alleen weet wanneer Hij zal komen; zelfs de Zoon weet niet wanneer Hij zal komen.” Het

is wanneer God Hem weer naar ons stuurt. Maar we zien uit naar Zijn komst. En als Hij niet in mijn generatie komt, komt Hij misschien in de volgende; als Hij niet in die komt, zal Hij in de volgende komen. Maar voor mijzelf, ik kan nauwelijks nog enige resterende tijd zien. Ik . . . Voor mij zou het elk moment kunnen gebeuren. Nu, dat betekent niet . . . Dat betekent nu niet dat u de hemelen zult zien veranderen en elke . . . Dat is niet de komst waar ik het over heb. Ik heb het over de opname.

¹⁴ Zie, Hij heeft drie komsten. Hij komt in de namen van drie zonen. Hij komt in een drie-eenheid: Vader, Zoon, Heilige Geest. Zie, allemaal dezelfde Christus, dezelfde God, heel de tijd. Nu weten we, Hij kwam om drie werken van genade te brengen: rechtvaardiging, heiliging, doop van de Heilige Geest. Alles in God wordt voleindigd in drieën.

¹⁵ En dus, Hij kwam de eerste keer om Zijn Bruid te verlossen. Hij komt de tweede keer als een opname om Zijn Bruid weg te nemen. Hij komt de derde keer, met Zijn Bruid, Koning en Koningin; nadat . . . dat is wanneer vele mensen de komst verwachten.

Maar wanneer Hij deze keer komt, zal bijna niemand behalve degenen die gereed zijn, weten wanneer Hij komt. Er zullen gewoon mensen ontbreken. Ze zullen niet weten wat er met ze gebeurd is. Ze zullen gewoon weggenomen worden in een ogenblik; en dat . . . ze zullen gewoon vermist blijken te zijn. "Veranderd, in een ogenblik, in een oogwenk." Dus wees daar gewoon klaar voor. Het zou vreselijk zijn op een ochtend een geliefde te missen, en niemand kan ze vinden. Zou het niet jammer zijn te weten dat het al voorbij is en u het gemist hebt? Dus blijf gewoon voor God.

¹⁶ Nu, volgende week, zo de Here wil, volgende maandag, vanaf, een week vanaf aanstaande maandag, zo God wil, breng ik het gezin terug naar Arizona waar ze naar school gaan, en dan kom ik terug.

¹⁷ Nu, ik ga daar niet heen . . . Ik heb daar geen diensten om in te zijn. Ik ben haast nooit in Arizona. Ik ben weg ergens anders heen. Ik breng mijn vrouw daarheen, volgende maandag. Ik kom hier weer terug. Ik zal vertrekken van hier naar Brits-Columbia. Ik kom terug naar Colorado. Ik zal weer in Arizona zijn ergens tegen Kerst, slechts voor een paar ogenblikken, lang genoeg . . . misschien twee of drie dagen, het gezin bijeen brengen, hier tijdens de Kerstvakantie terug zijn, zo de Here wil, een dienst hier te hebben in de Nieuwjaarsweek.

¹⁸ Dus ik ben hier, praktisch, meer; ik ben hier tien keer meer dan daarginds, omdat we geen kerk of geen diensten daar hebben; niets dat we daar hebben, dus, wat kerkdiensten aangaat. Dat is één slecht punt ervan. Ik heb geen plek om de kinderen te sturen die deze Boodschap zullen horen zoals uw

kinderen het hier te horen krijgen, en—en, dus, dat is één gebrek dat we hebben. Maar ze zijn allemaal gezonder. Het is een droog, heet, droog klimaat, maar al de kinderen schijnen gezonder te zijn. Ik ben er niet lang genoeg om te weten of het gezond is of niet gezond. Ik, ik ben steeds op pad en ik—ik—ik geloof dat ik gewoon geboren ben als een zwerver.

¹⁹ Mijn vrouw noemt me . . . Ik weet dat ze hier is, dus ik zal dit na de dienst te horen krijgen, weet u allen wel. Hoe noemen ze het, draaiende winden of rusteloze winden of wat ook—wat ook, weet u, wandelende zanden? Of, ik ben altijd op weg, met andere woorden. En ik ben nu tweeëntwintig jaar getrouwd, en ik . . . soms denk ik dat ik een vreemde ben rond het huis, omdat ik steeds moet gaan.

Maar, ik kijk uit naar de tijd dat wanneer wij op een dag in het Thuisland tot rust zijn gekomen. Maar nu woedt de strijd voort, dus laten we in gebed zijn.

²⁰ Vergeet het niet, volgende zondagmorgen, zo de Here wil: breng uw zieken en de aangevochtenen binnen. Kom vroeg, neem plaats, en waarschijnlijk is er een groep om voor te bidden. We zullen gebedskaarten moeten uitdelen. Als er niet genoeg zijn, zullen we geen gebedskaarten uitdelen— net genoeg om een kleine rij te vormen, zoals een twintig- of dertigtal of zoiets. Maar we—we zullen waarschijnlijk gebedskaarten uitdelen, dus we zullen dat waarschijnlijk ongeveer een uur voor de normale dienst doen; wat volgens mij . . . Het zal acht, acht of half negen zijn dat ze de gebedskaarten uitdelen; de kerk openen, de gebedskaarten uitdelen, volgende zondagmorgen. En dan, zorg ervoor dat u hier bent voor uw . . . Breng uw geliefden mee, zet ze daarin. Het zal lekker koel zijn in de kerk, als ze ziek zijn, en we zullen er alles aan doen om voor ze te bidden.

²¹ Nogmaals bedankt voor het liefdesoffer.

²² En nu, we gaan wat van Gods Woord lezen vanavond, en wees gereed voor dit gebeuren van Zijn tegenwoordigheid opnieuw om ons Zijn Woord te brengen. Nu, wij weten, wij kunnen een tekst lezen, maar God moet de context openbaren. Zie? We kunnen een tekst nemen, maar God moet de context openbaren. En terwijl u nu in het boek Jeremia openslaat, het 2e hoofdstuk . . .

²³ Ik wil zeggen dat ik blij ben om broeder Lee Vayle bij ons te hebben, een dierbare broeder in de Here. En ik denk hier, de broeder hier, ik kan niet op z'n naam komen, broeder Willard Crase. En ik zag de broeders uit Arkansas, broeder John en zij van rond Poplar Bluff, en broeder Blair. En, o, broeder Jackson en broeder Ruddell en zovelen dat ik—ik gewoon niet . . . Ik wou dat ik ieders naam kon noemen, maar ik kan het gewoon niet, en u begrijpt wel. Broeder Ben Bryant, ik zie hem hier zitten; hij is meestal mijn amen-hoek, terwijl ik . . . Iedereen kent Ben aan zijn stem. Hm-hm.

24 We . . . toen we één keer in Californië zaten—ik predikte een boodschap voor de Baptistenmensen daar in de vallei. Ze hadden een grote tent daar en een heleboel min of meer aristocratische Baptisten. Ik kon nooit een “amen” ergens horen; weet u, bang dat sommige vrouwen de verf op hun gezicht breken. En toen, voor u het wist, zag ik een paar voeten ongeveer zo de lucht in gaan en twee grote handen en een zwarte bos haar daar staan te schudden, “Amen” te roepen, zo te schreeuwen. En ik keek erheen; ik zei: “Ben, waar kom jij vandaan?” Hij kreeg de “amen” goed.

25 Ik zie z'n vrouw hem een beetje aankijken. Nou, hij verliest een beetje van dat zwarte haar, maar dat is in orde, weet u. Maak u daar geen zorgen over. Ik ben de mijne lang geleden kwijtgeraakt.

Dus nu, vergeet niet te bidden.

26 Nu, terwijl we tot de serieuze kant van de dienst komen, onthoud, als wij dit Woord lezen, dan zal God Zijn Woord zegenen. “Het zal niet ledig tot Hem terugkeren, maar het zal dat volbrengen waarvoor het bestemd is.” En ik weet dat bij het lezen van het Woord, ik altijd goed zal zitten. Wanneer ik het Woord lees, zal God Zijn Woord eren.

27 Nu, laten we staan uit respect voor Zijn Woord. Jeremia, het 2e hoofdstuk, de 12e en 13e verzen, van Jeremia 2.

Weest ontzet, o . . . hemelen, hierover, en weest zeer verschrikt, weest gij zeer ontsteld, spreekt de HERE.

Want mijn volk heeft twee boosheden gedaan; zij hebben Mij verlaten, de bron van levend water, en hebben zichzelf bakken uitgehouwen, gebroken bakken, die geen . . . geen water kunnen houden.

Laten we nu onze hoofden buigen.

28 Dierbare God, Uw Woord is gelezen. En wij bidden dat U dat Woord wilt eren, en geef ons vanavond de gelijkenis of de parallel ervan; als wij kijken naar voorbije dagen, Israël, als voorbeelden, zoals de Bijbel ons leert, dat wij kunnen zien wat U met hen deed toen zij het Woord gehoorzaamden, zien wat U met hen deed toen zij het Woord niet gehoorzaamden, en leren wat wij moeten doen. Dus we bidden dat U vanavond tot ons wilt spreken op een heel speciale wijze, zodat wij mogen weten hoe ons te gedragen in deze dag waarvan we vanmorgen hebben geleerd waar we in leven. Want wij vragen het in Jezus' Naam. Amen.

U mag gaan zitten.

29 Ik wil vanavond spreken over het onderwerp, voor even een—een korte tijd, over *Gebroken Waterbakken*.

30 Israël had twee grote boosheden bedreven, zei God. Ze hadden zich van Hem, de Fontein des levens, afgekeerd en

hadden zichzelf waterbakken uitgehouwen om uit te drinken. Nu, dat is iets.

³¹ De reden dat ik aan deze tekst dacht, was omdat hij parallel zou lopen met wat ik vanmorgen aan het zeggen was, over het uur waarin we leven en de Zaak waarvoor we strijden.

³² En we kijken naar Israël als voorbeeld, dat wat God was, Hij altijd hetzelfde moet blijven. En er is maar één ding dat God ooit heeft geëerd, dat was Zijn weg die Hij voor de mensen had voorzien. En toen ze van die weg afraakten, toen werd God onteerd, en God liet de mensen lijden omdat ze weggingen van wat Hij hun had verteld te doen, wat het ook was.

Hij gaf hun zelfs een wet: “Raak niet, roer niet aan, proef niet.” Niet alleen vanwege het kwaad om het te doen, maar het kwaad van ongehoorzaam te zijn aan wat Hij zei te doen. En er is altijd, er kan geen wet zijn zonder een straf op de wet. Want als er geen straf is, dan heeft de wet niet veel te betekenen, tenzij er een bestraffing is. De wet!

³³ Nu, we ontdekken dat wat zij in die dag deden parallel lijkt te lopen met wat wij vandaag doen, wat de kerkmensen doen.

³⁴ Nu, we zien hier iets vreemds. Het zou vreemd mogen zijn voor sommige mensen, toen, Hij zei: “U hebt . . . ze hebben voor zichzelf waterbakken uitgehouwen, gebroken waterbakken.” Nu, misschien weten sommigen van u niet wat een waterbak is. Hoevelen weten wat een waterbak is? Wel, bijna allen van u. Als u ooit op een boerderij bent opgegroeid, weet u wat een waterbak is. Ik herinner me dat ik genoeg torretjes uit één heb opgedronken om—om te weten wat een—een waterbak was.

Predikte op het platteland, waar, in een overkapping van takken, waar je een grote kruik vol regenbakwater daar zou hebben staan, van de—de regen, weet u, en het dan wat oud was geworden. En—en dan zouden 's nachts de torretjes erin komen. En dus, ik weet wat water uit een regenbak is.

³⁵ Een—een waterbak is een—een plaats, iets dat in de grond wordt gegraven om de plaats van een bron in te nemen. Waar mensen geen bron hebben, dan nemen ze een—een regenput. Met andere woorden, een waterbak is een door de mens gemaakte tank, of een door de mens gemaakte put, in de grond, die mensen uitgraven, om het water op te vangen, om—om het te gebruiken. Sommigen van hen gebruiken het voor waswater en sommigen gebruiken het voor drinkwater, en verschillende manieren misschien. Al het water dat we kregen was vroeger soms van een regenwaterbak. We hadden vroeger een oud ding dat je steeds rond en rond en rond moest slingeren, om het water boven te krijgen; had er kleine emmers aan hangen, om het water uit de waterbak te pompen.

³⁶ Wel, we merken één ding op bij een waterbak dat anders is als een bron. Nu, een waterbak zal leegraken. De—de—de waterbak

kan zichzelf niet vullen. Het is— is . . . Het is niet betrouwbaar. U kunt niet vertrouwen op een waterbak. Hij moet zich verlaten op en afhangen van de regens die in de zomer of in de winter vallen, wat het ook is . . . Meestal in de winter, wanneer de sneeuw en regen komt, dan laat het het water in de waterbak lopen. En als hij dat water niet krijgt, dan hebt u— hebt u geen water. Het is allemaal— het is allemaal . . . droogt op. En het kan zichzelf niet bijvullen. De oude waterbak kan zichzelf niet bijvullen. Het wordt gevuld door de— de regens die vallen.

³⁷ En ik wil dat u nog iets opmerkt over een waterbak. Meestal ziet u, of hoe het bij ons was, de waterbak . . . Meestal is de schuur ongeveer twee keer zo groot als het huis, en ze laten meestal het water van de schuur aflopen naar de waterbak. Ik herinner me die ouwe waterbak—put daarginds, toen hij . . . toen de— de afvoerpijpen erin stroomden vanaf de schuur, loopt het vol vanaf de schuur.

Dus dan wordt het water van het dak van de schuur opgevangen, waar al de dieren door het erf van de stal lopen, en al het vuil van het boerenerf zich in droge tijden bovenop de schuur nestelt. En dan komt het water en spoelt het allemaal van het dak af, in een trog dat door de mens is gemaakt, dan in een door de mens gemaakte tuit, dan in een door de mens gemaakte waterbak. En als u geen smerboel hebt, weet ik niet wat u hebt, als u een regenbak hebt. Ja, meneer! Het is allemaal door de mens gemaakt, en zo vies als het maar zijn kan.

³⁸ Weet u, we noemden . . . We hadden er een filterdoek op. Wist u ooit wat dat was? Moesten er een filterdoek op doen om al de insecten en dingen op te vangen die van boven op de— de schuur kwamen en van overal om toe, en die van de ene plaats naar de andere stroomden, de waterbak in. En we deden er een— een filterdoek op, om al het— het vuil enzovoort op te vangen dat we maar konden. Natuurlijk ving dat niet het echte vuil op, het ving alleen de grote projectielen op die naar beneden kwamen en erin vielen. Het beestje zou erin kunnen vallen, maar het vocht van het beestje ging erdoor met het water. Dus, u— u had echt een vuile boel wanneer u een ouwe vuile waterbak had.

³⁹ Binnen een paar dagen, laat u dat water daar staan, en het stagneert. Laat u het water in een waterbak staan, stagneert het. En het raakt vol met— met kikkers en hagedissen en slangen. En we noemden het vroeger “wriemelstaartjes,” piepkleine . . . Ik weet niet of . . . Ze zijn geen parasiet, ze zijn een . . . Ik kan niet— ik weet niet hoe je ze zou noemen. Maar er komt iets kleins in het water dat— dat we wriemelbeestjes noemden. U weet wat het is. Hoevelen weten waar ik het over heb? O, nou, zeker, al u mensen van het platteland weten het wel. Het raakt helemaal vol stagnatie, en dan komen deze liefhebbers van stagnatie erbij. Het komt gewoon eigenlijk omdat het stilstaat. En omdat

het stilstaat, trekt het daar het dier aan dat van stilstaande dingen houdt.

⁴⁰ En dat is heel erg zoals onze kerken vandaag. Ik denk dat we hebben verlaten. . . Een van de grote zonden die de kerk vandaag heeft begaan, net als Israël toen: ze heeft Hem, de Bron van levend water, verlaten, en heeft voor zichzelf door mensen gemaakte waterbakken uitgehouwen. En het is een woonplaats geworden van alles wat van dat soort water houdt. Hagedissen, kikkers en allerlei onreine ziektekiemen leven erin, want het is een door mensen gemaakte tank. En in deze tank verblijven deze dingen, een perfect voorbeeld van onze denominaties vandaag.

⁴¹ “Nu,” zegt u, “broeder Branham, waarom haalt u het zo hard uit naar die mensen?”

Er hoort naar uitgehaald te worden. Het moet aangepakt worden. Ontvlucht het, want het zal uiteindelijk het merkteken van het beest vormen. Denk eraan, dat is de waarheid! Het zal het merkteken van het beest zijn. Denominatie zal er rechtstreeks naartoe leiden. Het is daar nu naar onderweg, om te forceren, door een macht.

⁴² Kijk in het oude Romeinse rijk. Dat is precies wat hen tot dat merkteken van afvalligheid leidde. U ontdekte dat niemand kon kopen of verkopen zonder het merkteken van het beest. Hij moest het hebben.

⁴³ Er zullen slechts twee categorieën mensen op aarde zijn: degenen met het zegel van God en degenen met het merkteken van het beest. Slechts twee categorieën; dus u zult het een of het ander moeten hebben. Het zal een afvalligheid zijn, een—een merkteken van—van religie, afvallige religie.

⁴⁴ En het zal een beeld voor het beest hebben. Als we studeren, komen we erachter dat Rome was, is, en altijd het merk- . . . of het beest zal zijn. Precies. Er is geen manier om het anders te krijgen. Rome!

⁴⁵ En wat deed Rome? Werd omgezet van heidens Rome naar pauselijk Rome en organiseerde een systeem, een universeel systeem, dat iedereen tot die ene religie dwong of ter dood worden gebracht.

⁴⁶ En het is vreemd dat deze Verenigde Staten op het toneel verschijnt, en het is als een lam. En een lam heeft twee kleine hoorns, burgerlijke en kerkelijke rechten. En na een tijdje, toen dat een lam was, kwamen we erachter dat het toen sprak als een draak, en al de macht uitoefende die de draak voor hem had. En de Bijbel vertelt ons dat zij zeiden: “Laten we een beeld maken voor het beest.” Een beeld is iets dat op iets anders lijkt. En wij kunnen het nu zien dat, in haar afvallige toestand, de kerk de Wereldraad van Kerken vormt, wat het beeld is voor de macht van Rome, en de mensen hetzelfde zal opdringen als het heidense

Rome deed. . . of pauselijke Rome deed. Dus er is geen andere manier, geen andere zaak. Maar dat is de waarheid.

47 En daarom val ik het aan in mijn tijdperk in mijn tijd, omdat het aangevallen moet worden. De oproep kwam binnen om “van haar uit te komen, Mijn volk, opdat gij geen deelnemers zijt aan haar zonden!”

48 Nu, ik vergelijk dat met deze vuile, smerige waterbakken. “Hij is de Bron des levens. Hij is de levende wateren.” En de mens verlaat dat en graaft voor zichzelf regenputten die alleen het vuil kunnen opvangen. Dat is het enige wat het kan opvangen. En dat is wat de denominatie doet; het vangt alles op wat langskomt en toe wil treden. Ze zijn bereid het op te nemen als het wat geld heeft, of zich op een bepaalde manier kan kleden. Ongeacht wie ze zijn, waar ze vandaan komen, ze nemen ze hoe dan ook.

49 Nu zien we opnieuw dat dit merkteken van het beest dat hier werd gevormd. . . Amerika is nummer dertien. Het werd geboren met dertien koloniën. Het had een vlag die dertien sterren had, dertien strepen. En het komt zelfs voor in Openbaring het 13e hoofdstuk. En Amerika is altijd een vrouw geweest, vertegenwoordigd op onze munten. Zelfs het indiaanse hoofd op een één cent munt is het profiel van een vrouw. We kennen dat, kennen de geschiedenis ervan. Alles, de Vrijheidsklok en al het andere, het Vrijheids- . . . Vrijheidsbeeld is alles een vrouw. Een vrouw; nummer dertien. Zie? Nu, het is—het is prachtig om die dingen te zien.

50 En nu heb ik voorzegd, door openbaring van God, of door een visioen in 1933, dat zeven dingen zouden gebeuren vóór de eindtijd. En dat een daarvan, dat Mussolini, die toen op weg naar dictator was, dat hij dictator zou worden, en ook dat hij een invasie zou ondernemen en naar Ethiopië zou gaan en Ethiopië zou innemen; en de Geest had gezegd: “Hij zou vallen bij zijn stap.”

51 Ik vraag me af of er nog iemand van de oudgedienden van de Tabernakel over is die zich herinnert dat ik dat zei in de Redman's Hall hier toen we vele, vele jaren geleden predikten. Is er iemand in het gebouw vanavond, die overgebleven is, van daarginds in de oude Redman's Hall toen ik dat predikte, toen ze de NRA hadden, lang geleden in de tijd van Roosevelt's eerste ambtsperiode? Ik geloof dat er geen een hier is. Is er een? Ja, ja, een, er is er een. Ja, mevrouw Wilson, ik herinner me haar. Mijn vrouw, die achterin zit. Twee over uit de oude generatie van die, in die dag.

Van toen ze zeiden dat deze NRA het merkteken van het beest was; ik zei: “Niets ermee; helemaal niet. Het merkteken van het beest komt niet hier. Het komt uit Rome. En het kan niet het merkteken van het beest zijn.”

⁵² En nu, onthoud dat deze dingen werden gezegd. Zei: “Adolf Hitler zou aan een mysterieus einde komen. En hij zou oorlog verklaren aan de Verenigde Staten. En ze zouden een groot—een—een groot betonnen geval bouwen, waar ze zelfs in zouden wonen. En dat daar de Amerikanen een vreselijke nederlaag zouden incasseren, daarbij.” En het was de Siegfriedlinie, elf jaar voordat er ooit aan de bouw ervan was begonnen. En zei toen: “Maar hij zou tot een einde komen; en de Verenigde Staten zouden de oorlog winnen.”

⁵³ En zei toen “dat er drie ismen zijn: nazisme, fascisme en communisme.” En ik zei: “Ze zullen allemaal uitlopen in het communisme. Rusland zal het allemaal nemen, in het communisme.”

⁵⁴ En ik zei: “Vervolgens, de wetenschap zal zo groot zijn, de mens zo slim worden totdat hij zoveel dingen gaat uitvinden, totdat hij een automobiel gaat maken die eruitziet als een ei, dat zoiets als een glazen dak erop zal hebben, en het zal worden bestuurd door een andere kracht dan een stuur.” En ze hebben de auto.

⁵⁵ En ik zei: “Dan zal de moraliteit van onze vrouwen in zulke verloederde dingen zakken dat ze een schande zullen zijn voor alle naties. Ze zullen mannenkleren dragen. Ze zullen hun kleren blijven afdoen totdat ze er eigenlijk toe komen alsof ze hun onderkleding aan hebben, dat is alles. En uiteindelijk zullen ze ertoe komen dat ze slechts een vijgenblad dragen.”

En als u het opgemerkt hebt in het tijdschrift *Life* van vorige maand hadden ze de vrouw, met de vijgenbladeren aan. En dat is de nieuwe avondjurk, of -kleed, wat ze 's avonds dragen; doorzichtig, kunt erdoor kijken, alleen maar de vijgenbladeren die alleen een bepaalde plek van haar lichaam verbergen; met, zonder bandjes, of band-, badpakken zonder bandjes, de bovenkant ervan, het lichaam blootgesteld. En hoe dat die dingen zijn gebeurd!

⁵⁶ Toen zei ik: “Ik zag een vrouw staan in de Verenigde Staten als een grote koningin of zoiets. En ze was mooi om naar te kijken, maar slecht in haar hart. En zij liet de natie stappen, in haar voetspoor gaan.”

⁵⁷ Toen zei ik: “Tenslotte vertelde Hij mij om weer terug naar het oosten te kijken. En toen ik dat deed, zag ik, leek het, alsof de wereld was ontploft. En zover ik kon zien was er niets dan stokken en—en smeulende rotsen die uit de aarde waren opgeblazen.”

En dezen zouden gebeuren voor het einde van de wereld. En vijf van de zeven zijn al gebeurd in drieëndertig jaar. Daar zijn we, terug naar de eindtijd!

⁵⁸ En ik sprak toen al tegen dat denominatie-systeem. En ik geloof nog steeds vanavond dat het een beerput is, dat het een

plaats is waar het vuil in loopt. Ik kan niet geloven dat God ooit zoiets in Zijn Gemeente zou nemen, omdat het geboren moet zijn uit de Geest van God en dan gereinigd moet worden voordat het de Zijne genoemd kan worden. Het mystieke lichaam van Christus, we worden erin gedoopt door de doop van de Heilige Geest.

⁵⁹ Ja, dit waterbak-systeem is zeker een perfect voorbeeld van denominatie. Een wijs man zou moeten oppassen en er nooit in te gaan, want God heeft door de tijdperken heen bewezen dat Hij er tegen is en er nooit mee heeft gewerkt. Elke groep . . . Elke keer dat een man opstond met een boodschap, zoals Luther, Wesley enzovoort, en Smith en Calvijn en zij, toen ze de organisatie begonnen, legde God de zaak op de plank en bezocht het nooit meer, in een opwekking.

⁶⁰ Kijk door de geschiedenis heen. Er is nooit een tijd geweest dat God ooit een denominatie nam en er een opwekking van maakte, nergens. Dan, door de geschiedenis en door de Bijbel bewijst het dat het een vuile zaak is in de ogen van God, dus wil ik er niets mee te maken hebben. En daarom ben ik ertegen. En probeer ik de mensen eruit te krijgen.

⁶¹ We worden uitgenodigd—zoals in Israël, zo is het nu—om naar Israël te kijken voor voorbeelden. Zij . . . zolang ze bij die Bron bleven, waren ze in orde. Maar toen ze voor zichzelf waterbakken begonnen uit te houden, door mensen gemaakte systemen, toen liet God hen links liggen. Hij zal met ons hetzelfde doen. “Zij hebben Hem verlaten, de Bron van levend Water.” Dat waren de klachten die God tegen ze had. “Om iets te maken waarvan zij konden zeggen: ‘Ziet u wat wij hebben gedaan!’”

⁶² Nu, toen, in de tijd van de—de reis van Mozes, toen God door genade ze een profeet had gegeven, ze een Vuurkolom had gegeven om voor ze uit te gaan, het had betuigd door tekenen en wonderen, genade in al deze dingen had voorzien, wilde Israël nog steeds de wet. Ze weigerden genade om de wet aan te nemen.

Dat is precies wat de mensen vandaag doen. Ze weigeren het Woord om een denominationie-systeem aan te nemen, want daarin kunnen ze doen wat ze willen en ermee weggomen. Maar u kunt dat niet doen in Christus! U moet rein en zuiver komen, om in Christus te zijn.

⁶³ De artesische natuurfontein verlatend voor een door de mens gemaakt systeem of waterbak; kunt u zich voorstellen dat iemand dat zou doen? Kunt u zich de verstandelijke toestand voorstellen van een persoon die uit een verse artesische bron kon drinken en dat zou verlaten voor een door de mens gemaakte waterbak, met kikkers en hagedissen en wriemelbeestjes en wat nog erin?

Het lijkt niet eens zinnig juist te zijn, maar dat is precies wat de mensen hebben gedaan. Ze hebben het Woord verlaten,

de ware Fontein van Gods bron en kracht, om uit waterbakken te drinken, en zichzelf waterbakken te maken. Net zoals ze toen deden, hebben ze nu gedaan. Ze zeggen . . .

Hij zei: “Ze hebben Mij verlaten.” Hier, zei Hij, in Jeremia 2:14, of 13 liever: Hij zei: “Ze hebben Mij, de Bron van levend Water, verlaten.”

⁶⁴ Nu zien we wat een waterbak is. We zien wat het opvangt. We zien hoe het gemaakt is. Het is een door de mens gemaakt iets, dat van een vies dak komt. Het water dat neervalt, raakt een vies dak, en het spoelt alleen het dak af, leidt het naar beneden door een mensengemaakte goot, door een mensengemaakte tuit, in een mensengemaakte tank. En al het vuil verzamelt zich daarin, en de—de bacteriën, en de hagedissen en kikkers en dergelijke van het land houden daarvan. En let op, zij zijn de onreine beesten; wriemelbeestjes, gestagneerd. Een wriemelbeestje kan niet leven in helder water. Als hij dat zou doen, zou het hem doden. Hij moet in het stilstaande water zijn.

⁶⁵ En zo is het met een heleboel van deze parasieten vandaag de dag. U kunt niet leven in het frisse water van de Heilige Geest. Dat is de reden waarom ze zo resoluut tegen het Woord zijn, en zeggen: “Het spreekt Zichzelf tegen. Er is niets aan.” Is omdat ze een soort gestagneerde poel moeten hebben om in te wriemelen. Juist.

Zo is het ook met kikkers en met hagedissen en met kikkervisjes en dergelijke. Ze moeten rond een moeras of een stilstaande poel komen om te kunnen leven, want het is hun natuur om daar te leven. En u kunt het dier niet veranderen tot u zijn natuur verandert.

En u kunt een mens er niet toe krijgen het Woord van God te zien tot zijn natuur is veranderd; en wanneer zijn natuur is veranderd, van wat hij is naar een zoon van God, en de Heilige Geest in hem komt. De Heilige Geest schreef het Woord van God!

⁶⁶ Vandaag sprak ik met mijn goede vriend doctor Lee Vayle, die nu aanwezig is. En hij is nogal een theoloog, en dus hebben we meestal wat—wat behoorlijk goede discussies over de Schrift. Heel slim.

En hij vroeg me eens wat ik dacht over het eerste bewijs van de Heilige Geest: “Was het spreken in tongen?” Het was vele jaren geleden.

Ik zei: “Nee; kan dat niet zien.”

Hij zei: “Ik ook niet,” zei, “hoewel me dat geleerd is.” Hij zei: “Wat zou u denken dat een bewijs zou zijn?”

⁶⁷ Ik zei: “Het meest perfecte bewijs dat ik kan bedenken is liefde.” En dus begonnen we daarover te praten.

En toen dacht ik dat dat vrij goed klonk, dus hield ik dat gewoon vast: “Als een mens liefde heeft.”

Maar op een dag zette de Here mij in een visioen terecht. En Hij zei “dat het bewijs van de Geest was diegenen die het Woord konden ontvangen,” noch liefde noch spreken in tongen, maar het is het Woord ontvangen.

⁶⁸ En toen zei doctor Vayle tegen mij “dat dat Schriftuurlijk is;” hij zei, “omdat Jezus in Johannes 14 zei: ‘Wanneer Hij de Heilige Geest op u is gekomen, zal Hij u deze dingen openbaren die Ik u geleerd heb en u toekomstige dingen tonen.’”

Dus daar is het ware bewijs van de Heilige Geest! Hij heeft me nog nooit iets verkeerd verteld. Dat het is: “Het bewijs van de Heilige Geest is hij die het Woord kan geloven.” Die het kan ontvangen.

Want Jezus zei nooit: “Wanneer de Heilige Geest is gekomen, zult u in tongen spreken.” Hij zei nooit als de Heilige Geest is gekomen dat u een van die dingen zult doen. Maar Hij zei: “Hij zal deze dingen van Mij nemen en ze aan u tonen, en zal u dingen tonen die gaan komen.” Dus daar is het ware bewijs van de Heilige Geest volgens Jezus Zelf.

⁶⁹ Dus al deze sensaties en dingen die mensen hebben en nog steeds op leven, u kunt zien waarom ze het doen. Zie, het wordt een denominatie, of een gestagneerde poel, en er zal nooit een denominatie worden gemaakt op het onvol- . . . het volmaakte Woord van God. Het kan het niet omdat u God niet kunt nomineren, of denomineren. Nee, meneer!

⁷⁰ De reden ervan is, u krijgt een groep mensen die het Woord kunnen geloven, laat ze een organisatie beginnen. Het eerste, weet u, binnen een jaar tijd hebt u een stel Ricky's erin waar u niets mee zou kunnen doen. Ze krijgen vaste voet en u kunt er niets aan doen. Het is niet Gods systeem. Nee; dus we weten dat dat ding eruit ligt. Het wordt een waterbak, en wordt een plaats waar iedereen compromissen zal sluiten over *dit*, *dat*, of het *andere* om leden erin te krijgen, of mensen erin te laten komen.

⁷¹ We komen erachter dat dit systeem eens begon, vroeger in de dagen van de Israëlieten, toen ze deze waterbakken aan het graven waren. En er was een man, en een stel Farizeeërs die enkele waterbakken hadden gegraven. En ze hadden een man genaamd Herodes, en hij was een proclamateur, gouverneur van de staat.

En hij kwam erheen om een man te horen die niet met hun denominaties speelde. Hij was een profeet. En geen profeet had ooit iets te maken met een denominatie, maar haatte het. Deze profeet begon te zeggen: “Begint u niet in uzelf te zeggen: ‘Wij hebben Abraham tot onze vader,’ want ik zeg u dat God in staat is uit deze stenen kinderen tot Abraham te verwekken.”

⁷² En ze haalden er een hoogwaardigheidsbekleder heen om hem te horen. En deze hoogwaardigheidsbekleder had zijn broers vrouw van hem weggenomen, en had haar getrouwd. En wat

heeft die man in zijn gezicht gezegd? Ze dachten dat hij een compromis zou sluiten en zeggen: “Nu, meneer, neem, neemt u *hier* mooi plaats. En u zou . . . Ik ben zo blij dat u vandaag hier bent om mij te horen.”

Johannes liep recht op hem af en zei: “Het is niet wettig dat u haar hebt.” Het allereerste ding wat hij zei, hij berispte hem voor zijn zonde.

⁷³ Ziet u, denominaties maken stagnerende poelen, waar mannen kunnen leven met vrouwen en die vrouwen maar kunnen doen en hun haar knippen en korte broeken dragen en al het andere en zichzelf Christenen noemen.

Maar een ware Bron, halleluja, van de kracht van God, het kan daar niet blijven, want het wordt eruit geduwd. “Ik ben de Bron van levende wateren. Ze verlieten Mij om voor zichzelf wat waterbakken uit te graven.”

⁷⁴ Nu, een bron van levend water . . . we ontdekken, wat is een bron van levend water? We ontdekten wat de waterbak is; nu, wat is een bron van levend water? Het is een artesische bron.

“Een artesische bron, wat is dat, broeder Branham?”

Het is een bron die, die altijd van anderen komt en zijn water eruit duwt. Het stroomt heel de tijd. Het is zelfvoorzienend. Altijd fris en schoon, een artesische bron, een bron van levend water. Het is niet dood en gestagneerd. Het is levend, het is voortdurend aan het veranderen, brengt steeds iets nieuws omhoog, verder stromend, komt uit zijn bronnen. Het put zijn water vanuit—uit zijn bedding, wat een . . . nog steeds een fontein is van levende wateren die omhoog spuit. Zelfreinigend; het is schoon, zuiver, schoon water. Het is zelfvoorzienend; je hoeft niet te wachten op de regens om zijn tank te vullen. Het borrelt voortdurend omhoog, geeft zijn water vrijelijk. U hoeft het niet op te pompen, op te winden, te draaien of het aan te sluiten. Het is gewoon een fontein, van levende wateren.

⁷⁵ Weet u, als u deze oude waterbakken neemt, moet u eraan slingeren en slingeren en slingeren en pompen en alles om een klein beetje van dat gestagneerde water eruit te krijgen. Huh!

Maar een Bron van levend Water geeft het uit, vrijelijk, zonder oppompen, aansluiten of wat dan ook. O, ik ben blij voor die Bron! Ja, meneer!

⁷⁶ Het heeft er geen zeef op nodig, om de parasieten eruit te halen. Want het komt van zo diep daar beneden in de Rots, totdat er geen parasieten zijn.

Het hoeft geen opleidingsvod te hebben dat eraan hangt, juist ja, een door de wereld gemaakte systeem van door mensen gemaakte denominatie-wijsheid; om u voor een psychiater te vertellen of u in staat bent te prediken of niet. Het heeft niet een van die smerige vodden die erop hangen. Het zou het er meteen

afduwen zodra u het daar zou opzetten. U kunt het niet doen. Die bron borrelt voortdurend omhoog. Zou u een van die vodden erop leggen, zou het hem regelrecht aan de ene of aan de andere kant afwerpen. Het heeft geen tijd om een denominatie-doek op zich te hebben.

⁷⁷ Het heeft geen filter, geen zeef nodig, geen pompen, geen trekken, geen, niets anders. Het is gewoon daar aan het opborrelen. Het hoeft niet afhankelijk te zijn van plaatselijke regens om het op te vullen. *Regens* zijn “opwekkingen,” waar die Bron . . . Die bij die Bron des levens zijn. “Waar het dode lichaam is, zullen de arenden vergaderen.” Je hoeft geen opwekking op te pompen; je hoeft niets op te pompen. Het enige wat u hoeft doen is gewoon naar de Bron komen. Het is altijd vol goed, vers water, en er is geen einde aan. Hij blijft maar opborrelen.

⁷⁸ U hoeft niet naar de waterbak toe te gaan en te zeggen: “Wel, als het regent en van de schuur afspoelt, zullen we iets te drinken hebben.” Zie? Tjongejonge! Niet dit. Die artesische bron spuit de hele tijd goed, koud water uit. U kunt erop rekenen. U hoeft niet te zeggen: “Wel, ik ga wel naar deze ouwe waterbak. We dronken er vroeger uit, maar het heeft een lange tijd niet geregend. Ik zeg je, hij kan best eens droog zijn.”

⁷⁹ Dat is de wijze waarop sommige van deze door mensen gemaakte systemen zijn. U kunt erin gaan als u iets groots gaande hebt, een groot gebeuren van spullen te verkopen of—of een of andere iets dat gaande is, een, grote feesten en dingen gaande, buncospelletjes en feestjes in de kelder, en alles, u zou een vol huis kunnen vinden.

Maar waar u heen gaat waar die Fontein aan het opborrelen is, altijd, de mensen daar een goede, frisse dronk water krijgen. U kunt erop rekenen! Zeggen “dat ze al tien jaar geen opwekking hebben gehad.” Als u bij die Bron leeft, heeft Ze altijd een opwekking gaande.

⁸⁰ Zoals de kleine man uit Wales zei. Of eens toen ze de opwekking in Wales hadden, waren er een paar hoogwaardigheidsbekleders uit de Verenigde Staten. Een paar van deze grote doctors in de godgeleerdheid gingen naar Wales toe om erachter te komen waar en wat dit allemaal was. Dus ze hadden hun opgeslagen kragen aan en hun hoge hoeden op en ze liepen op straat.

En hier kwam een kleine politieagent aangelopen, zwaaiend met zijn kleine knuppel in zijn hand en fluitend: “Daar aan het kruis waar mijn Redder stierf, daarginds riep ik om reiniging voor zonde; daar op mijn hart werd het bloed aangebracht, glorie voor Zijn Naam,” terwijl hij door de straat liep.

Dus zeiden ze: “Dit lijkt een religieuze man te zijn. We zullen hem gaan vragen.” En ze zeiden: “Meneer!”

Zei: “Ja, meneer?”

Hij zei: “Wij zijn hier uit de Verenigde Staten. We zijn een delegatie. We zijn hierheen gekomen om de zogenaamde Welse opwekking te onderzoeken. Wij zijn doctors in de godgeleerdheid, en wij zijn hier om het te bezien.” Hij zei: “We willen weten waar de opwekking is en waar het wordt gehouden.”

Hij zei: “Meneer, u bent aangekomen. Ik ben de Welse opwekking.” Amen! “De Welse opwekking is in mij. Hier is waar het is.”

⁸¹ Zo is het wanneer u leeft bij die Bron van levende wateren. Het leeft de hele tijd en borrelt over en over en over en over. Er is geen einde aan. Niet: “Ga kijken of er wat water is, als we hier niet lang geleden regen hebben gehad,” dat is het niet. Het is die Bron van levend water. Zoals ik zeg, geeft ze haar water vrijelijk.

⁸² U hoeft er geen vodden overheen te doen, om erachter te komen; wat educatieve vodden, voordat u hem op pad kunt sturen om te prediken en te zien of hij zijn woorden goed spelt, ze goed uitspreekt, of hij zijn zelfstandige naamwoorden en voornaamwoorden gebruikt, enzovoort, en bijvoeglijke naamwoorden. Velen van hen weten niet eens wat ze zijn, maar hij leeft evengoed bij de Bron, zie, hoe dan ook.

⁸³ Het hoeft niet afhankelijk te zijn van de plaatselijke regens om het op te vullen, of de plaatselijke opwekkingen. Het hoeft dat niet te doen, want zijn kracht en zijn zuiverheid is in zichzelf. Dat is waar het Woord is, Zijn eigen kracht! Wanneer een mens het in zijn hart kan ontvangen, heeft het zijn zuiverheid; heeft het zijn kracht. Het is precies in het Woord Zelf, ontspringt het leven.

⁸⁴ Als Israëel er van afweek, kwamen ze in de problemen. Elke keer als ze ervan weggingen, kwamen ze in de problemen.

Hetzelfde als wij nu doen. Wanneer de opwekking daar van wegraakt, dan is het niet goed. Het graaft zichzelf wat putten of wat gestagneerde waterputten, en daar gaat het.

⁸⁵ Maar Hij hielp hen altijd. Het murmureren bij de Rode Zee— toen, toen zij klaagden. . . Toch, in dat alles, had Hij beloofd, had Hij hen een belofte gedaan. Hij had ze daar meteen moeten terugsturen, zoals wij het zouden bekijken, maar Hij had beloofd hen erheen te brengen.

Wat deed Hij? Die kinderen van Israëel, Hij voorzag hen van de Vuurkolom en alles voor een betuiging, hun profeet. En zij leidden hen daaruit naar de zee. En altijd zijn er problemen tegen. En hier kwam de Farao en zijn leger. En weet u wat God deed? Hij opende gewoon die rode, stagnerende waterbak.

De Dode Zee is het doodste ding ter wereld. Het is echt dood. Het is gestagneerd. Niets kan erin leven.

En Hij opende het en bevrijdde hen aan de andere kant. Hij nam ze mee naar waar ze niet gebonden hoefden te zijn door zoiets dergelijks.

⁸⁶ In de wildernis ontdekten ze dat ze niet op de waterbakken konden rekenen; ze waren droog. Ontdekten dat ze van de ene watergat naar de andere gingen. Toen ze in de wildernis waren, versmachtten ze van de dorst voor een slok water. En ze gingen naar deze tank hier, een vijver; die was opgedroogd. Ze gingen naar een andere plaats, die was opgedroogd. Ze konden gewoon niet denken dat ze ooit iets te drinken zouden krijgen.

En toen, op de meest onwaarschijnlijke plaats in heel de woestijn, vonden ze het water. Het was in een rots. Het was in een rots. De meest onwaarschijnlijke plaats waar een mens water zou vinden, zou in een droge rots zijn in het midden van een woestijn. Maar, ziet u, God doet zulke dingen. Op de meest onwaarschijnlijke plaats, op de meest ongebruikelijke manier. Dat is wat we altijd hebben gehad.

⁸⁷ Zij denken dat u een grote, de denominaties bij elkaar moeten hebben en ze allemaal samen moet laten komen en een hele grote drukte hebben enzovoort en duizenden krijgen om samen te werken en allemaal zo om een opwekking te hebben.

Soms neemt God de kleine oude kerel die zijn ABC's niet eens kent, en precies onder een stel ongeletterde mensen die nauwelijks hun rechterhand van de linker kennen kan Hij een opwekking doen opstaan die de wereld zal schudden. Hij deed het in de tijd van Johannes. Hij deed het in de tijd van de profeten. Geen van hen, voor zover wij weten, was ooit opgeleid, maar God kon vat op hen krijgen, en iets met hen doen.

⁸⁸ In deze Rots kwamen de wateren voort. Hij was de Rots. En Hij beval deze Rots, en dat het geslagen moest worden. En Hij gaf een overvloed van zuiver, fris, schoon water aan iedereen die zou drinken. Hij redde allen die ervan zouden drinken. Een perfecte parallel met Johannes 3:16.

... alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, ... dat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven zou hebben.

⁸⁹ God sloeg die Rots op Golgotha. Ons oordeel was op Hem, opdat uit Hem de Geest des levens mag komen, die u en mij eeuwig leven zou geven. Dat is een perfecte gelijkenis ervan, daar in deze woestijn.

⁹⁰ Ze hoefden nooit te trekken, graven, pompen, of wat dan ook; gewoon deel te hebben aan Zijn voorziene weg, vrijelijk. Want ze hoefden het niet uit een vijver te graven. Ze hoefden het niet op te trekken met een emmer. Ze hoefden geen slinger te hebben om het mee naar boven te halen. Ze moesten er alleen deel aan nemen.

En dat is alles wat er nu is. U hoeft u nergens bij aan te sluiten. U hoeft niet vóór bij het altaar te gaan en iets op te werken, het op te pompen. U hoeft niet een woord steeds weer en weer te herhalen totdat u een spraakverwarring krijgt. Het enige wat u hoeft doen is gewoon vrijelijk deel aan Hem te hebben, Gods voorziene manier. Geen pompen, geen duwen, helemaal niets; er gewoon vrijelijk van nemen. Niets dat u moet doen; gewoon deel eraan nemen. Dat is . . . het gewoon geloven. Dat is alles wat ik ervan kan zeggen.

Ze hoefden er nooit iets voor te doen. Hoefden er nooit voor te graven. Ze hoefden er nooit op hun knieën voor te gaan en de hele nacht erom roepen. Ze namen er gewoon deel aan; het was geslagen en klaar. Dat is juist.

⁹¹ Ik kijk nu naar een man, die hier achteraan in de zaal zit. Ik herinner me dat ik hem dat op een dag vertelde in de stal van een oude schuur bij een voerbak.

En hij zei: “Maar ik ben niet goed.”

⁹² Ik zei: “Dat weet ik.” En ik zei: “Ik ook niet.” Maar ik zei: “U kijkt naar wat ú bent. Hou op te kijken naar wat u bent en kijk naar wat Híj is.”

Hij zei: “Als ik maar van deze sigaretten af kon komen, broeder Branham, ik—ik—dan zou ik een Christen zijn.”

⁹³ Ik zei: “Doe ze niet weg. U probeert goed te worden en dán tot Hem te komen. Hij kwam nooit om goede mensen te redden; Hij kwam om slechte mensen te redden die wisten dat ze slecht waren.”

Hij zei: “Wel . . .”

Ik zei: “Luister, u wilt toch niet naar de hel?”

Hij zei: “Nee.”

⁹⁴ Ik zei: “Wel, dat hoeft u ook niet. Hij stierf zodat u niet zou hoeven gaan.”

Hij zei: “Wat moet ik doen?”

Ik zei: “Niets. Zo simpel is het gewoon.”

Hij zei: “Maar als ik ooit . . .”

⁹⁵ Ik zei: “Daar gaat u weer terug naar die sigaret. Hou op te denken aan die sigaret. Bedenk alleen: denk aan Hém, wat Híj deed, wat Híj is; niet wat ú bent. U bent niet goed; en u was het nooit en zult het nooit zijn. Maar wat Hij ís, Híj is Degene!” En ik zei: “Nu, het enigste wat u moet doen, als Hij uw plaats daar innam, accepteer gewoon gewillig wat Hij deed. Het enige wat u moet doen is het gewoon accepteren.”

“Nou,” zei hij, “dat is simpel. Dat zal ik doen.”

⁹⁶ Ik zei: “Hier is de kreek.” Zie? Ik bracht hem hiernaartoe en doopte hem in de Naam van Jezus Christus.

Sommigen van zijn familie zitten hier en ik—ik weet dat zij het vreemd vonden dat ik dat deed; maar ik wist wat ik deed. Ik zag in de man iets dat echt was. Ik kon het daar zien, en ik nam hem en doopte hem in de Naam van de Here Jezus.

En toen we dat deden, was het niet lang daarna tot ik naar z'n zoon z'n huis ging. We zagen een—een visioen van een boom die op een bepaalde plaats brak, en de man viel, brak bijna zijn rug. Brachten hem naar het ziekenhuis. En die avond openbaarde de Here aan mij dat dat het einde van de sigaretten was.

Dus de volgende dag wilde hij wat sigaretten. Ik zei: "Ik zal hem een pakje kopen en het naar hem toebrengen. Let maar op en kijk maar; zijn sigarettendagen zijn voorbij." Hij heeft er sindsdien nooit meer een gerookt en er sindsdien nooit meer een gewild. God!

⁹⁷ Ziet u, het eerste wat u moet doen is naar die Bron te komen. U moet naar dat Water komen en beseffen dat het niets is dat u kunt doen. Het is wat Hij voor u deed. U hoeft niet te graven; u hoeft niet op te pompen; u hoeft niet te stoppen met *dit*; u hoeft niet te stoppen met *dat*. Het enige wat u moet doen is daar komen en drinken. Dat is alles. Als u dorstig bent, drink!

⁹⁸ Nu, Hij was de Rots. God sloeg Hem voor ons, en Hij gaf een overvloed aan zuiver, schoon water. Hij doet het vandaag nog voor iedereen die zal geloven. Dit is Zijn genade natuurlijk aan Zijn volk, ons.

⁹⁹ Dat is enigszins, zoals daar, zoals de mensen van vandaag, klaar om te ontvangen wat ze kunnen krijgen, maar willen er geen dienst voor teruggeven. Israël was bereid om—om nu van de rots te drinken, maar ze wilden God niet Zijn dienst bewijzen die Hem toekwam.

¹⁰⁰ En Hij dient ons altijd. Weet u, we kunnen niet eens ademen zonder Hem. Wij kunnen niet ademen zonder Gods dienstbaarheid. Dat is hoe afhankelijk we van Hem zijn. En toch breekt het ons bijna in tweeën als wij proberen, iets voor Hem moeten doen. Als Hij ons vraagt iets te doen, iemand te bezoeken, voor iemand te gaan bidden, iemand te helpen; het sloopt ons bijna om het te doen. Maar wij willen niets doen voor Hem om dienstbaar te zijn.

¹⁰¹ Zijn klacht was: "Ze hebben Mij verlaten, het Woord, en hebben een gebroken waterbak in plaats daarvan aanvaard. Aanvaard. . . Ze hebben Mij verlaten, de Bron des levens, de Bron van het water des levens, en ze verlangen en willen liever drinken uit een stilstaande waterbak." Kunt u zich dat voorstellen?

¹⁰² Kunt u zich nu iemand voorstellen, dat er *hier* een artesische bron is die dat fijne kalksteenwater uitblaast rechtstreeks uit het hart van de rotsen daar beneden in de zandbedden enzovoort, net zo koud en goed als het maar kan zijn; en liever zou drinken uit een waterbak daar dat van de schuur af was gespoeld en van de

afdakjes en al de kleinere gebouwen erom toe? En rechtstreeks in die waterbak afgevoerd werd waar het doorgesijpelde water in afloopt, van de schuur, de stallen en boxen en alles dat direct in de waterbak afvloeit, en dan willen wij dat aan- . . . daaruit drinken voordat we naar die artesische bron gaan? Er zou iets geestelijks mis moeten zijn met de persoon. Jazeker.

¹⁰³ En wanneer een man of een vrouw een denominatie op hun standpunt zal nemen, die afgeknipt haar, korte broeken dragen, make-up, al dit andere spul zal toelaten, en een of ander programmaatje, en al dit gedoe, en dat ze naar de bowlingbanen kunnen gaan—en al die onzin daar, en dat kunnen slikken; en daar meer van houden dan van het ouderwetse Woord van God dat neerhakt en uithouwt, en dames maakt van vrouwen en ze juist laat kleden en goed laat gedragen; sigaretten en tabak en zweren en vloeken en liegen en stelen van u wegneemt en heel de wereld van u wegneemt en u iets geeft dat een perfecte bevrediging is. Waarom gaat een man of een vrouw naar zoiets voor troost? Hoe kunt u daar troost uit halen?

¹⁰⁴ Hoe zou u een frisse dronk kunnen halen uit een gestagneerde waterbak? Waarom zou iemand . . . Als iemand naar een gestagneerde waterbak gaat om te drinken terwijl er een artesische bron openstaat, zou u zeggen: “Er is iets fout met het verstand van die man.”

En als een vrouw of een man naar zo'n plaats gaat om troost te vinden, is er iets geestelijk fout met die persoon. Ze willen het Woord niet. Het laat zien dat hun natuur nog steeds een kikker is of een kikkervisje of, iets, jazeker, iets van die natuur dat van die gestagneerde poel houdt, want dat soort dingen zal niet in een vers-water-poel leven. Ze kunnen het niet, het is vers Water. Ze kunnen het niet.

¹⁰⁵ Nu, de klacht was: “Ze verlieten het.” En vandaag hebben ze hetzelfde gedaan.

Nu, kijk naar de vrouw bij de bron. Wel, zij kwam naar Jakobs waterbak, en ze had daar de hele tijd water gehaald, bij Jakobs waterput. Maar, Jakobs waterput, denominatie zouden we het noemen, want hij had er drie gegraven, en deze had hij gegraven. Nu, zij had een geweldig verhaal. Ze zei: “Nu, onze vader heeft deze put gegraven, Jakob. Hij dronk eruit, en zijn vee dronk eruit, en alles. Is dat niet goed genoeg?”

¹⁰⁶ Hij zei: “Maar het water dat u daaruit ophaalt, u krijgt weer dorst, moet hier terugkomen om het te halen. Maar,” zei, “het Water dat Ik u geef, is een Fontein, een Geiser, die van binnenuit omhoog spuit, en u komt hier niet om het te krijgen. Het zit bij u.”

¹⁰⁷ Let op. Maar toen zij ontdekte dat een Schriftuurlijke Bron tot haar had gesproken, door een Schriftuurlijk teken waarnaar zij had uitgezien, verliet zij die denominatie-systeem van Jakob en ging er nooit meer naar terug omdat ze de echte Rots had

gevonden. Zie? Ze rende de stad in. Ze was klaar met zonde. Ze was geen slechte vrouw meer. Ze zei: “Kom, zie Wie ik gevonden heb, een Man Die me de dingen vertelde die ik heb gedaan. Is dit niet de Christus Zelf?” Ze. . . Die waterbak was misschien in orde geweest; het had zijn doel gediend. Nu was ze bij de wáre Bron. De waterput was voldoende geweest, totdat de ware Bron open was. Maar toen de ware Bron langskwam, verloor de waterput zijn kracht. Ze ontdekte dat er een betere plaats was om te drinken.

¹⁰⁸ En er is een betere plaats. Er is een betere plaats, en dat is in Christus. In Johannes 7:37 en 38 zei Jezus, op het eind van het Loofhuttenfeest: “Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.”

Ze verheugden zich allemaal. Ze hadden een klein straaltje water dat van onder het altaar uitkwam en—en daar waren ze allemaal hiervan aan het drinken ter viering van het—het feest. En zeiden: “Onze vaders dronken van de geestelijke rots in de woestijn.” Zie, zij hadden zichzelf een waterbak uitgehouwen, wat stagnerend water dat ze ergens vandaan hadden gepompt en het opspoten onder de tempel daar. En ze zouden allemaal rond dit water komen en drinken en zeiden: “Jaren geleden dronken onze vaders in de woestijn.”

Jezus zei: “Ik ben die Rots die in de woestijn was.”

Zeiden: “Wij aten manna uit de hemel, en God liet het neerregenen.”

¹⁰⁹ Zei: “Ik ben dat Manna.” Hij, die Bron, stond onder hen. Dat Brood des levens stond onder hen.

En nog wilden ze het niet. Ze hadden liever hun waterbak; want de mens had *dit* gemaakt en God had *dat* gezonden. Dat is precies het verschil. Groeven zichzelf waterbakken!

¹¹⁰ Hij zei: “Zo iemand dorst, laat hem tot Mij komen en drinken,” Hij is die Bron, “en, zoals de Schrift heeft gezegd: Uit Zijn buik zullen stromen van levend water vloeien.” O, Hij is die Artesische Bron! “Uit Zijn buik,” of binnenste wezen, “zullen stromen van levend water vloeien.”

¹¹¹ Hij is die Rots, die in. . . Die Hagars Rots was in de tijd van benauwdheid; toen haar baby op het punt stond te sterven, toen zij uit het kamp was gezet en daarbuiten was met kleine Ismaël. Haar water in haar waterbak dat ze meedroeg, was opgeraakt. En ze legde de kleine Ismaël neer en liep een boogschot ver, en huilde en, o, omdat ze de baby niet wilde zien sterven. En ineens sprak de Engel des Heren en zij vond Ber-. . . Berseba, de—de bron daar die vloeide en nog steeds vloeide tot op de dag van vandaag. Hij was Hagars Ber-Berseba, Rots, daar in de woestijn.

¹¹² Het stond hier in de Bron gevuld met bloed die dag, stond daar in de tempel. [Leeg gedeelte op de band—Red.] . . . tijd van storm. In Zacharia het 13e hoofdstuk was Hij die Bron geopend

in het huis van David voor reiniging en voor zonde . . . reiniging van zonde. Hij was die Bron. En in de Psalmen, 36:9, was Hij Davids Bron des levens. Hij is nog steeds die Bron in het huis van David.

En Hij is voor de dichter, in zijn hart, er. De dichter zei:

Er is een Bron gevuld met bloed,
Getrokken uit Immanuëls aderen.
Wanneer zondaars ondergedompeld in de
vloed,
Al hun schuldige smetten kwijtraken.

Hij is die Bron van leven, Bron van Water. Hij is het Woord van God.

¹¹³ Mensen van deze laatste dagen hebben Hem verlaten, het ware Woord, Water des levens, en hebben zichzelf denominatie-waterbakken uitgehouwen; en nogmaals: gehouwen, gegraven!

¹¹⁴ En nu komen we erachter dat ze gebroken waterbakken hebben gehad. En dan is deze waterbak gevuld met ongelovige kiemen, ongelovige opschepperij, onderwijsprogramma's, enzovoort, wat in strijd is met Gods beloften. Zij zijn betwijfelaars van het Woord.

¹¹⁵ Nu, deze waterbakken die ze hebben: de Bijbel zei dat ze "gebroken" waren. Een *gebroken* waterbak is een "lekkende" waterbak, en het sijpelt eruit. Wat doet het? Het sijpelt eruit in een religieuze beerput, genaamd de Werelddraad van Kerken. En dat is waar de gebroken waterbak hen naartoe leidt; allemaal omdat ze Hem hebben verlaten, en . . . de Bron van levend Water; en deze waterbakken hebben gemaakt.

¹¹⁶ Grote seminariesystemen van leren, onderwijs, enzovoorts aan het uitgraven. Dat is het soort waterbakken dat ze vandaag aan het graven zijn, dat een mens een doctorsgraad in de filosofie moet hebben of in de rechten of in de letteren of zoiets voor hij zelfs maar kan gaan prediken. Waterbakken die gevuld zijn met door de mens gemaakte theologie. Ze nemen ze in deze grote scholen van opleiding, en daarin spuiten ze in hen hun eigen door de mens gemaakte theologie, en ze sturen ze daarmee uit. Wat een dag waarin we leven, door de mens gemaakte waterbakken! Geen moeite dat de . . . Geen wonder dat de zaak een stank is geworden, o tjonge, 't is omdat de mensen daaruit drinken.

¹¹⁷ En wanneer de mensen vandaag vreugde willen, wat doen ze? De mensen, in plaats van de vreugde van de Here aan te nemen, wenden ze zich tot zonde voor vreugde. Mensen die naar de kerk gaan en beweren dienstknechten van Christus te zijn; wanneer ze erg nerveus worden, steken ze een sigaret op. En wanneer ze—wanneer ze wat plezier willen hebben, trekken ze hun immorele kleren aan en gaan ze buiten om het gras te maaien wanneer mannen voorbij komen om ze naar hen te krijgen te

fluiten. Ze doen alles om populair te zijn. Ze willen eruitzien als de filmsterren. Dat is hun vreugde.

Terwijl Jezus zei: “Ik ben hun algenoegzaam deel.”

De reden dat ze daarnaartoe gaan, omdat ze niet van die Bron willen drinken. Ze hebben het afgewezen. Ze willen er niet van drinken. Ze sluiten zich aan bij een of ander door de mens gemaakt systeem, een of andere waterbak die vol zit met allerlei gestagneerde dingen, die zo kunnen doen.

¹¹⁸ Gisteren zijn we met de kinderen naar de rivier geweest. Ik geloof dat het zaterdagochtend was. We gingen ernaartoe; Billy had gevist in de boot. En we brachten de kinderen ernaartoe, mijn kleinzontje en hun, mijn dochter, en mijn zontje, en we gingen de rivier op om—om een boottocht te maken. Je kon zelfs geen boottocht op de rivier maken vanwege de vieze, vuile, smerige mensen daar op de rivier, halfnaakt en maar aan het doen. Er kwam een boot bij ons langs varen, een stel twaalf-, veertienjarige jongens, elk met een bierblikje in hun hand en een sigaret. Ze noemen dat “plezier hebben.” O, tjonge! Hoe lang kan deze wereld bestaan, met zo’n systeem als dat?

¹¹⁹ Dan, om zichzelf te bevrijden van de gedachten dat wanneer ze sterven ze naar de hel zullen gaan, wat ze doen, ze sluiten zich aan bij een van deze door mensen gemaakte waterbakken. Dus datzelfde soort mensen hoort thuis in die waterbak. Het is niets dan een stelletje onreine, smerige wiebelstaarten van de wereld. En ze verbinden zich daarmee omdat, zoals mijn oude moeder vroeger zei: “Vogels van dezelfde veren zoeken elkaar op.” Ze willen niet naar de Bron komen en gereinigd worden van dat leven van zonde. Ze willen daar leven en nog steeds een getuigenis houden dat ze Christenen zijn. Waarom? Ze hebben zich afgekeerd van Hem, de ware Fontein van vreugde, Leven, volmaakt Leven en voldoening. Dat is de reden dat ze het deden, omdat ze zich willen aansluiten. Ze hebben enige mensen daar die in dat spul geloven.

¹²⁰ Hier niet lang geleden, broeder Fred en ik en broeder Tom, een groepje van ons ging naar een bekende Baptistenkerk, in de stad Tucson, om te zien of we niet iets konden vinden dat ons misschien een beetje een fris gevoel zou geven. En de prediker zei het een of ander over de mensen in Egypte, toen ze vertrokken, dat ze knoflook aten, enzovoort; ze wilden teruggaan en dat eten. Hij zei: “Dat is min of meer zoals de mensen van vandaag.”

En wij, ieder van ons zei: “Amen!” Ik heb nog nooit zo’n stel gezien! De hele kerk verloor de prediker uit het oog en keek achterom om te zien wie het was die “amen” zei. Liet ze zowat doodschrikken. Ze wisten niet wat het was.

Toen David zei: “Maak een vreugdevol geluid voor de Here. Prijs Hem op de harpen! Prijs Hem met psalmgezang! Laat alles wat adem heeft de Here prijzen. En prijst gij de Here!” God

verblijdt Zich in Zijn volk. Laat zij die geleerd hebben “Amen” zeggen wanneer iets juist wordt gezegd.

¹²¹ Waarom keert u zich niet af van dit systeem en waterbakken van de wereld, tot het trouwe systeem van God, wat de artesische bron is, Jezus Christus? Waarom wendt u zich niet tot Hem, waar God onze overvloedige voorziening van vreugde is, onze overvloedige voorziening van lofprijzingen, onze overvloedige bron van tevredenheid? De kalmte van mijn zenuwen komt van God.

Als ik verscheurd wordt, vind ik mijn voldoening in Christus, niet in een sigaret, niet in de dingen van de wereld, niet in mij aan te sluiten bij een of andere geloofsovertuiging; maar in Hem te vinden, het beloofde Woord, waar Hij zei: “Als Ik heen ga, zal Ik weer komen om u te ontvangen.” Daar vind ik mijn vreugde in. Hij is mijn Vreugde.

¹²² Ze zeggen vandaag, door zich bij deze dingen aan te sluiten en door deze Wereldraad van Kerken te vormen, dat ze een betere plaats gaan maken om in te leven. Naar mijn oprechte mening gaan ze een betere plaats maken om in te zondigen. Dat is gewoon . . . De hele zaak is toch allemaal zonde; niet om in te leven, maar om in te sterven. Maken een plaats om in te zondigen, in plaats van in te leven.

¹²³ Elk ander ding buiten Jezus Christus en Zijn Woord des levens, is een gebroken waterbak. Alles wat het probeert te vervangen; alles wat u probeert te doen om u vrede te brengen, alles wat u probeert te doen om u troost te brengen, elke vorm van vreugde die u van iets anders ontvangt, als vervanging voor dit, is een gebroken waterbak vol vuil. Hij geeft perfecte voldoening.

¹²⁴ Ik herinner me hier, een paar zomers geleden, ik stapte de achterdeur uit. Er stond daar een jonge deugniet, die tegen me zei, zei: “Weet u, de reden dat u altijd zo over vrouwen praat, dat ze die korte broeken en zo dragen,” hij zei, “omdat u een oude man bent.” Zei: “Dat is de reden waarom.”

Ik zei: “Kijk eens hier. Hoe oud ben je?”

Zei: “Zevenentwintig.”

¹²⁵ Ik zei: “Toen ik vele jaren jonger dan jou was, predikte ik hetzelfde.”

Ik vond een Bron van voldoening. Hij is mijn deel. Amen! Zolang Hij daarin voorziet—dat is de schoonheid. Dat is—dat is mijn . . . Dat is mijn kunst, is naar Hem kijken, naar het werk Zijner hand te kijken en zien wat Hij doet. Er is geen andere bron die ik ken!

O, kostbaar is de stroom,
Die mij wit maakt als sneeuw;
Geen andere bron ken ik,
Niets dan het bloed van Jezus.

Er is een Bron gevuld met bloed,
 Getrokken uit Immanuëls aderen,
 Waar zondaars ondergedompeld in de vloed,
 Al hun schuldige vlekken verliezen.

¹²⁶ Ik zeg u, geen andere bron ken ik dan die Bron. Het reinigde me toen ik vuil was. Het houdt mij gereinigd, omdat ik er vlakbij wil leven, dit frisse Water wil drinken dat mijn ziel met vreugde vervult.

Ik kan nog zo terneergeslagen zijn en voelen dat ik bijna niet. . . geen ronde meer kan gaan, nergens anders heen kan; dan kan ik neerknielen en mijn vinger op een belofte leggen en zeggen: "Here God, Gij zijt mijn kracht. Gij zijt mijn voldoening. Gij zijt mijn al-in-al." Ik kan beginnen te voelen dat er iets van binnenin me daar opborrelt. Ik kom eruit vandaan.

¹²⁷ Daar ik de vijftig gepasseerd ben, word ik 's morgens wakker, u weet hoe het is, je kunt nauwelijks die ene voet uit het bed krijgen. Tjonge, je kunt het nauwelijks; en iemand aan de deur die klopt of Billy die me vertelt dat er ergens een noodgeval is waar ik heen moet. En ik denk: "Hoe kan ik het?" Probeer er één voet uit te steken.

Ik denk: "Gij zijt de Bron, gevuld met mijn kracht. Amen! Mijn kracht en mijn hulp komen van de Here. Gij zijt mijn artesische bron! Gij zijt mijn jeugd! 'Zij die op de Here wachten, zullen hun kracht vernieuwen; zij zullen opvaren met de vleugels als van een arend; zij zullen lopen en niet moede worden; zij zullen wandelen en niet mat worden.' Here God, dit is mijn plicht om te gaan. Ik ben geroepen op de post van dienst." En voor u het weet begint iets binnenin mij op te borrelen.

¹²⁸ Laatst, in een kleine plek, toen ik een samenkomst hier in Topeka, Kansas hield, was er een jongen, een jonge prediker, een van mijn eerste sponsors. Broeder Roy, die hier zit, herinnert zich de plek. In deze, in deze grote plek daar was er een—een. . . Deze prediker was onder een dak of een plek gekomen, de zijmuur, werd daaronder verpletterd. De jonge kerel zou sterven. Zijn lever was gescheurd. Zijn milt was van zijn plaats gerukt. Tonnen vielen op hem.

¹²⁹ Ik zat aan het ontbijt, praatte met m'n vrouw. Ik zei: "Vrouwlief, weet je, als Jezus hier was, weet je wat Hij zou doen?" Ik zei: "Toen hij mij sponsorde: 'Ik geloof dat Woord,' sponsorde hij Christus." En ik zei: "Dat is een streek van de duivel." Ik zei: "Als Jezus hier was, zou Hij Zijn heilige handen op hem gaan leggen. Die jongen zou gezond worden. Het maakt me niet uit of zijn lever gebarsten is. Hij zou gezond worden, want Jezus zou daar binnenlopen en precies weten Wie Hij was. Hij kende Zijn roeping, de Schriften waren juist, betuigden in Hem dat Hij wist Wie Hij was, en geen. . . geen schaduw van twijfel. Hij zou Zijn handen op hem leggen en zeggen: 'Zoon, wees gezond,' er

daar naar buiten lopen.” En ik zei: “Er zijn niet genoeg duivels in de hel om die jongen dan te doden.” Ik zei: “Hij zou gezond worden.” Maar, zei ik: “Zie je, schat, Hij was Jezus, de heilige handen van God.”

Ik zei: “Ik ben een zondaar. Ik ben geboren door een seksuele geboorte. Mijn vader en moeder waren beiden zondaars, en ik ben gewoon nergens niets goed.”

En, ik zei: “Maar weet je wat? Als de Here me een visioen zou geven en me daarheen zou sturen, dan zou dat anders zijn.” Ik zei: “Ik zou ernaartoe gaan en mijn handen op hem leggen; hij zou uit dat bed komen als Hij me een visioen zou geven.”

¹³⁰ Toen begon ik te denken: “Per slot van rekening, als het het visioen was, wat was het? Het waren dezelfde vuile handen op hem, hm-hm, dezelfde man die voor hem bad, dezelfde vuile handen.”

Toen begon ik te denken: “Ik ben Zijn vertegenwoordiger. Dan ziet God mij niet. Dat bloed van die Rechtvaardige ligt daar op het altaar; dat bemiddelt voor mij. Hij is mijn algenoegzaam deel. Hij is mijn gebed. Hij is mijn leven.” Ik zei: “Het enige waardoor ik met geloof mijn handen op hem zou leggen, is omdat ik geloof had in het visioen. En zonder het visioen zou hetzelfde geloof hetzelfde doen; dus ik kan mezelf niets achten, maar Hem mijn Al-in-al achten. Hij is mijn Leven. Hij is mijn Opdrachtgever. Geen denominatie stuurde mij; Hij stuurde mij. Halleluja! Ik ga in Zijn Naam. Ik zal hem de handen opleggen.” Liep daarheen en legde die jongen de handen op en die avond was hij in de samenkomst, kerngezond. Amen!

¹³¹ O ja, Hij is die Bron. “Geen andere bron ken ik. Niets dan het bloed van Jezus!” Ik ben een stinkerd, ik ben een afvallige, ieder van ons is dat; maar voor God zijn we volmaakt. Je- . . . “Weest gij daarom volmaakt, gelijk uw Vader in de hemel volmaakt is.” Hoe kunt u dat zijn? Omdat een Volmaakte ons daar vertegenwoordigt. Die Bron is er elke dag, vers. Niet een of ander gestagneerd iets, maar elke dag vers, die al mijn zonden wegwast. Hij is die Bron.

¹³² Nu, terwijl ik sluit, zou ik dit willen zeggen. Alles wat anders is dan dit, zijn gebroken waterbakken, en zullen uiteindelijk laten uitlekken wat u erin doet; als u al uw hoop, al uw tijd en alles in een van die gestagneerde waterbakken doet. Jezus zei dat het gebroken waterbakken waren. God zei: “Ze zijn gebroken, en ze zullen eruit laten lekken wat u er ook in doet.” U kunt niet verder met ze gaan, want ze zullen leeg lekken. Want Hij is de enige weg naar de Waarheid, naar het Leven en naar eeuwige vreugde en eeuwige vrede. Hij is de Enige en de enige Weg daarnaartoe. O, tjonge!

¹³³ De onuitputtelijke Bron van leven is Jezus Christus. Waarom? En wie is Hij? Het Woord, Dezelfde; het Woord, het Leven, de

Bron, “Dezelfde gisteren, vandaag en voor immer.” De ware gelovige, het is zijn hoogste vreugde, zijn hoogste leven. En zijn opperste voldoening is in Christus. Geen gepomp, geen getrek, geen toetreden, geen leegscheppen; gewoon gelovend en rustend. Dat is wat Hij is voor de gelovigen.

¹³⁴ Zoals vader Abraham, hij trok nooit, hij piekerde nooit, hij maakte zich nooit zorgen. Hij had het Woord. Hij lag aan El Shaddai's borst. Toen Abraham honderd jaar oud was, verscheen God aan hem en zei: “Ik ben de Almachtige.” Het Hebreeuwse woord is *El Shaddai*, betekent: “Die met de borsten.” “En u bent oud en uw kracht is op, maar lig gewoon aan Mijn boezem en zoog uw kracht uit deze Bron.” Amen! Tot wat zoogde hij zichzelf? Een nieuw lichaam. Hij had de baby, bij Sara. En vijftig jaar later had hij zeven kinderen bij een andere vrouw.

¹³⁵ O, El Shaddai! Het Oude Testament laat zien wat Hij deed, het Nieuwe Testament vertelt wat Hij zal doen. Amen! In het Oude Testament . . .

¹³⁶ Nu wordt er niet meer uitgezonden, dus zal ik opschieten en hier nu in een ogenblik stoppen.

Ik wil dit zeggen voor ik afsluit. Ik had hier eens een goed voorbeeld van. Ik liep te patrouilleren. En vele mensen hier . . . Daar in de buurt van Georgetown, daar in Milltown— er was vroeger ver in de heuvels een bron. Het was een artesische bron. Het wierp een stroom water uit van ongeveer één, anderhalve meter, gutste er gewoon de hele tijd uit, en een hele grote bron daarzo. En vlak eromheen was er een heleboel van deze polei, weet u, en spul dat daar groeide, dat op munt lijkt. En o, ik dorstte gewoon om daar te komen, o tjonge, om bij die bron te komen. En ik ging bij dit ding liggen en gewoon drinken en drinken en neer gaan zitten en drinken, wachten.

En jaar na jaar zou ik nog steeds naar deze zelfde bron komen. Het hield nooit op, winter of zomer. Ze konden hem niet bevriezen. Je kunt een artesische bron niet bevriezen. O nee! O nee! Het maakt me niet uit hoe—hoe koud het wordt, het gaat dat niet dichtvriezen. Een waterbak zal bevriezen; maar een beetje vorst zal dat doen. Zie?

Maar alles wat beweegt, waar leven in zit, het is in beweging. En u kunt de artesische Bron niet dichtvriezen. Ongeacht hoe terneergeslagen de geest is om de plaats heen; deze Bron leeft altijd. Leef bij die Bron.

¹³⁷ En ik bemerkte daar, ik ging er langs en ik dronk ervan en o, heerlijk, gewoon het frisse water! Je hoeft je nooit zorgen te maken: “Vraag me af als ik daar kom, vraag me af of het ophield te stromen?” Het stroomt al . . .

¹³⁸ Een oude boer vertelde me, zei: “Mijn grootvader dronk eruit.” En zei: “Het is nooit minder geworden of niets. Het is nog steeds dezelfde bron, stroomt daar regelrecht de Blue River in.”

139 Ik dacht: “O, heerlijk, wat een fijne plaats voor water!” Ik liep ongeveer anderhalve kilometer om om bij die plaats te komen, omdat het zo’n fijne plek was om te drinken. O, wat was dat water lekker! O, heerlijk!

Als—als ik daar in die woestijn in Arizona nu kom, denk ik er nog aan: “Die heerlijke bron daarginds, als ik me slechts daarbij kon neerleggen!”

Zoals David eens zei: “O, als ik nog eens van die bron kon drinken!” Als hij daar maar kon komen!

140 En ik ging er op een dag zitten, en ik had iets eigenaardigs dat me overkwam. En ik zei: “Wat maakt je altijd zo gelukkig? Ik wou dat ik zo gelukkig kon zijn. Wel, ik heb je nooit droevig gezien sinds ik hier kom. Er is niets droevigs aan je.” Ik zei: “Je bent altijd vol vreugde. Je springt en borrelt en doet maar. Winter of zomer, koud of heet, wat het ook is, je bent altijd vol vreugde. Wat maakt dat je . . . ? Wat—wat is het? Omdat ik uit je drink?”

“Nee!”

Ik zei: “Wel, misschien drinken de konijnen uit je en vind je dat zo fijn.”

“Nee!”

Ik zei: “Wel, wat maakt dat je zo opborrelt? Wat maakt je zo gelukkig? Wat maakt je altijd vol vreugde?” Zei: “Is het omdat—omdat de vogels uit je drinken?”

“Nee.”

“Omdat ik uit je drink?”

“Nee.”

Ik zei: “Wel, wat maakt jou zo vol vreugde?”

141 En als die bron tot mij terug zou kunnen spreken, zou hij dit zeggen: “Broeder Branham, niet omdat u drinkt—ik waardeer dat—en omdat ik de vogels kan voorzien. Ik voorzie voor ieder die wil drinken. Het enige wat je moet doen is hier komen en drinken. Maar wat mij gelukkig maakt, het is niet dat ik borrel, het is iets van binnenuit dat me duwt. Het is iets dat me doet borrelen.”

142 En zo is het met een geestvervuld leven. Zoals Jezus zei: Hij was in . . . Zie, Hij gaf u bronnen van water die opspringen tot eeuwig leven, een artesische, overlopende spuitende fontein, die voortdurend stroomt. Of de rest van de gemeente opgewekt of neerslachtig is, u bent nog steeds bij die Bron.

Waarom zou u een oud denominatie-systeem nemen en, waterbak vol parasieten en al het andere, en maar drinken van dat stilstaande spul, terwijl u uitgenodigd bent tot een Fontein, een artesische Bron?

143 Ik denk eraan hoe het gewoon duwde en opspatte en—en klokte en lachte en zich verblijde en opsprong en dartelde. Koud,

regenachtig; heet, droog, toen de rest van het land allemaal opdroogde, borrelde het zoals hij altijd deed. Omdat het diep was, geworteld, heel diep in de rotsen kwam het uit vandaan.

¹⁴⁴ O, laat me leven bij die Spuiter! Neem al uw door de mens gemaakte systemen die u maar wilt, al uw oude gestagneerde putten, maar laat mij komen tot . . . of gestagneerde waterbakken. Maar laat mij komen tot deze Bron, laat me daar komen waar Hij gewoon vol is. Hij is mijn vreugde. Hij is mijn licht. Hij is mijn—Hij is mijn kracht. Hij is mijn water. Hij is mijn leven. Hij is mijn Genezer. Hij is mijn Redder. Hij is mijn Koning. Alles wat ik nodig heb, wordt in Hem gevonden. Waarom zou ik naar iets anders willen gaan?

¹⁴⁵ Broeder, zuster, wilt u niet naar deze Bron komen vanavond? Wilt u het niet, als u daar nog nooit bent geweest, wilt u het vanavond niet ontvangen terwijl we onze hoofden buigen?

¹⁴⁶ Gebroken waterbakken, lekkend, sijpelend, de wereld die erin sijpelt, vuil van de schuren af, en van andere dagen. Waarom niet deze Bron, waar dat spul niet in kan blijven, deze grote Bron gevuld met bloed, getrokken uit Immanuëls aderen? Waarom ontvangt u dat vanavond niet? Moge God ons vanavond helpen, in dit droge, dorstige land. Zoals de profeet zei: "Hij is de Rots in een uitgeput land." Hij is die Bron. Wilt u vanavond niet tot Hem komen, in uw hart, terwijl we bidden?

¹⁴⁷ Dierbare hemelse Vader, er is geen andere bron, terwijl de muziek speelt, "Geen andere bron ken ik; niets dan het bloed van Jezus." Ik ben daar geboren, ik ben daar opgegroeid; ik wil daar wonen en daar sterven en daar weer opstaan, in Zijn tegenwoordigheid. Altijd, Here, laat me in Zijn tegenwoordigheid zijn, want er is geen ander die ik ken. Geen geloofsbelijdenis, geen liefde; geen liefde dan Christus, geen geloofsovertuiging dan Christus, geen boek dan de Bijbel, geen, niets anders, geen vreugde buiten Hem. Neem Hem van me af, o God, het maakt me niet uit hoeveel van de wereld ik bezat, het—het zou nog altijd dood zijn; ik zou rondwalen met mijn handen boven op mijn hoofd. Neem Hem van me af, zal ik er geweest zijn, Here. Maar laat Hem in mij zijn, dan is december zo aangenaam als mei, dan zijn er geen hete plaatsen en geen droge plaatsen, zelfs de dood zelf heeft geen overwinning. Laat ons Hem hebben, Vader. Geef Hem in overvloed aan elke gelovige hier vanavond, die in deze zaal hebben gewacht.

¹⁴⁸ Velen van hen moeten vanavond over de weg rijden, terwijl ze naar hun huizen gaan, en moge dit hun gedachte zijn: "Ik leef bij die Bron. Ik leef daar, drink er fris, uur na uur."

¹⁴⁹ En als ze dat nog niet hebben ontvangen, mogen ze Hem nu ontvangen, zodat ze de Bron met zich mee kunnen nemen. "Ik zal met u gaan; Ik zal bij u zijn tot het einde van de wereld." Sta deze dingen toe, Vader.

¹⁵⁰ En nu terwijl we onze hoofden gebogen hebben, is er iemand hier vanavond binnen, of hoevelen zouden zeggen: "Here, neem me nu naar die Bron. Ik ben hier nooit gekomen om slechts te horen; ik kom hier om iets uit vinden. Ik kom hier om U te vinden, Here. Ik heb U van node vanavond. Kom nu naar mijn hart. Wilt U het doen, Here?" God zegene u. De Here zegene een ieder.

¹⁵¹ Vader, U hebt de handen gezien, zelfs boven en langs de muur en in de andere ruimten, buiten. U—U hebt ze gezien, Vader. Ik—ik bid dat U hen zult voorzien in alles wat ze nodig hebben. Misschien hebben ze gedronken bij een of andere oude waterbak, Here, gewoon een stopplaats halverwege, waar een man een waterbak heeft uitgehouden, die besmet is geraakt met allerlei vreemde leerstellingen, die het Woord ontkennen. Ik bid, God, dat ze vanavond tot Hem zullen komen, Die die Bron is, die Bron van leven. Sta het toe, Vader. Ik draag ze nu aan U op in Jezus' Naam.

¹⁵² En U vertelde me: "Als u iets vraagt in Mijn Naam, zal het gedaan worden." Nu, ik zou dit niet vragen, Here, als ik niet dacht dat het gedaan zou worden. Ik zou—ik zou het gewoon zeggen in een rituele routine. Maar ik bid voor hen met oprechtheid. Ik bid voor hen, gelovend dat U zult geven wat U beloofde.

¹⁵³ En nu, ik haal ze weg van die waterbak vanavond. Ik haal ze weg van de plaats waar ze aan het drinken waren, waar ze niet bevreeden worden; naar deze Bron. Ik doe het in Jezus Christus' Naam.

¹⁵⁴ Ze zijn de Uwen, Here. Laat ze drinken van U, het levende Water, de Bron van levend water. In Jezus' Naam vraag ik het. Amen. Sta het toe, Here.

O, kostbaar is die stroom,
Die mij wit maakt als sneeuw;
Geen andere bron ken ik,
Niets dan het bloed van Jezus.

Wat kan mijn zonden wegwassen?
Niets dan het bloed van Jezus;
Wat kan mij weer heel maken?
Niets dan het bloed van Jezus.
O . . .

Jezus, genees dezen, Here! Sta het toe, Here, door Jezus' Naam. Ik bid, God, dat U . . . ? . . . Gij weet alle dingen.

Geen andere bron ken ik,
O, niets dan het bloed van . . .

¹⁵⁵ Denk eraan: geen andere bron ken ik! Ik ken niets anders dan Hem. Ik heb geen verlangen om iets anders te weten dan Hem. Niets dan het bloed van Jezus! O!

O, kostbaar is de stroom,
 Die mij wit maakt als sneeuw;
 Geen andere bron ken ik,
 O, niets dan het bloed van Jezus.

¹⁵⁶ Terwijl we dat opnieuw zingen, laten we elkaar de hand schudden. Houden jullie van elkaar? Is er hierbinnen iemand die iets tegen iemand anders heeft? Als dat zo is, maak het dan in orde. Wilt u dat? Laten we zo niet weggaan. Zie? Als u iets tegen iemand hebt, ga het dan nu in orde maken. Nu is uw kans om ernaartoe te gaan, zeggen: “Broeder, zuster, ik zei iets over u, ik dacht iets. Ik bedoelde dat niet te doen. Vergeef me.” Zie, dat is de wijze om het te doen. Laten we de Bron steeds onder ons hebben, de hele tijd. Zie?

Geen andere bron ken ik,
 Niets dan het bloed van Jezus.

O, kostbaar is de stroom,
 Die mij wit maakt als sneeuw;
 O, geen andere bron ken ik,
 Niets dan het bloed van Jezus.

¹⁵⁷ O, is Hij niet wonderbaar? Geen andere bron! We zullen onszelf niet besmetten met andere dingen. We hebben ons afgescheiden, de wereld achter ons gelaten. We willen niets meer van Egyptes knoflook en gebroken waterbakken. We zijn op reis met de Here Jezus, die geslagen Rots, amen, eten Manna van boven en drinken; eten engelenvoedsel en drinken van de Rots. Amen!

Geen andere bron ken ik,
 Niets dan het bloed van Jezus.

Laten we nu onze hoofden buigen.

¹⁵⁸ Biddend dat God ieder van u zo rijkelijk zal zegenen, dat Zijn genade en barmhartigheid in de komende week met u zal zijn. En mocht er iets gebeuren, dat één van u nu achter de sluier mocht glippen, bedenk dan dat het maar een paar uur slaap en rust is tot we elkaar ontmoeten. Onthoud dat “zij die levend zijn en overblijven, hen die ontslapen zijn niet zullen verhinderen. Want de bazuin Gods, die laatste bazuin. . .” De zesde heeft zojuist geklonken. En die laatste bazuin, zoals het laatste zegel, zal het komen van de Here zijn. “Het zal klinken en de doden in Christus zullen eerst opstaan.” Rusten gewoon tot die tijd.

¹⁵⁹ En als u pijn zou worden aangedaan, onthoud:

Neem de Naam van Jezus mede,
 Als een schild voor elke valstrik;
 En wanneer verzoeken u omgeven,
 Fluister slechts die Heil'ge Naam in gebed.
 (Duivels zullen vluchten.)

¹⁶⁰ Denk eraan, we hopen u hier aanstaande zondagochtend te ontmoeten. Breng de zieken en aangevochtenen binnen. Ik zal voor u bidden. Bid u nu voor mij. Zult u het doen? Zeg: "Amen." [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.] Ik zal voor u bidden, dat God zal zegenen.

. . . Naam in gebed.

Dieb're Naam. (Dierb're Naam!) O hoe liefelijk!

Hoop der aard en 's hemels vreugd;

Dierb're Naam, O hoe liefelijk!

Hoop der aard en 's hemels vreugd.

Bij de Naam van Jezus buigend,

Ter aarde vallend aan Zijn voeten,

Koning der koningen zullen we Hem in de hemel kronen,

Wanneer onze reis voleindigd is.

Dierb're Naam, (Dierb're Naam! Is het niet liefelijk en dierbaar?)

Hoop der aard en 's hemels vreugd;

Dierb're Naam, (Dierb're Naam!) O hoe liefelijk!

Hoop der aard en 's hemels vreugd.

¹⁶¹ Het is altijd zo moeilijk om u te verlaten. Hoewel ik weet dat u het heel warm hebt, maar er is gewoon iets met . . . Laten we nog een vers van iets . . . wilt u het? [Samenkomst zegt: "Amen."—Red.] Wilt u het? *Gezegend zij de band die bindt*, zuster. Hoeveel kennen het oude lied? We zongen het vroeger, jaren geleden.

¹⁶² En ik dacht vanavond: "Twee handen, uit de honderden, die over zijn," toen we dat lied vroeger zongen rond de tabernakel en elkaars hand vasthielden. *Gezegend zij de band die bindt*. Ik heb veel van hen begraven, hier op de begraafplaats. Zij wachten. Ik zal ze weerzien. Ik zie ze af en toe, in een visioen, wanneer ik achter de sluier kijk. Ze zijn er.

Laten we nu onze hoofden buigen terwijl we zingen.

Gezegend zij de band

Die onze harten in Christenliefde bindt;

De gemeenschap . . .

Is als die van boven.

Wanneer we . . .

Nu, steek uw hand uit en pak iemands hand vast.

. . . uit elkaar gaan,

Nu, buig uw hoofd.

Geeft het ons van binnen pijn;
Maar wij zullen nog steeds verenigd zijn in het
hart,
En hopen elkaar weer te ontmoeten.

¹⁶³ Met onze hoofden gebogen. Ik geef de dienst nu over aan de
voorganger, om te sluiten met . . .

GEBROKEN WATERBAKKEN DUT64-0726E
(Broken Cisterns)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op zondagavond 26 juli 1964 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org